

[Burgdorf.]

gen af den projekterede motorvej fra grænsen til Kolding fremskyndes?“

Begrundelse.

Spørgsmålet stilles på baggrund af meddelelsen om, at det tyske trafikministerium har besluttet at fuldføre etappen fra Hamburg til grænsen, så den kan stå færdig ved årsskiftet 1973-74.

Minister for offentlige arbejder *Kampmanns* svar (12. januar 1972):

Indledningsvis skal bemærkes, at der ikke for de danske vejmyndigheder foreligger oplysning om, at motorvejen fra Hamburg til den dansk-tyske landegrænse skal stå færdig ved årsskiftet 1973-74, og jeg tror, at meddelelsen herom må bero på en misforståelse.

I henhold til det vesttyske 15 års anlægsprogram for det overordnede vejnet for tiden 1971-1985, der er opdelt i 3 5 års perioder, skal motorvejen mellem Hamburg og Flensburg fuldføres inden for den første 5 års periode, dvs. i tiden indtil 1975, medens strækningen fra Flensburg til landegrænsen i det tyske anlægsprogram først er forudsat gennemført i den næste 5 års periode.

Fra dansk side fører vi imidlertid forhandlinger med vejmyndighederne i Bonn om en fremskyndelse af motorvejsbyggeriet fra Flensburg og nordpå med henblik på, at der skulle kunne være motorvejspassage over grænsen i 1976. Forhandlingerne med de tyske vejmyndigheder påregnes fortsat i løbet af meget kort tid, og inden disse er bragt til afslutning, finder jeg ikke at kunne gå nærmere ind i spørgsmålet om prioritering af de forskellige parceller af den sønderjyske motorvej. Det er en selvfølge, at der vil blive skabt samtidighed med hensyn til anlægsarbejderne på begge sider af grænsen. Hele den sønderjyske motorvejsstrækning forventes færdigbygget inden for en 10 års periode, og jeg tror ikke, at dette tidsrum af økonomiske grunde vil kunne afkortes væsentligt.

Af *Poul Schlüter* til statsministeren (28. december 1971):

„Er det fiskeriministerens eller Grønlandsministerens udtalelser, der dækker

regeringens stilling til de amerikanske protester mod laksefiskeriet ved Grønland?“

Begrundelse.

Spørgsmålet stilles på baggrund af de udtalelser, de to ministre i de seneste dage har fremsat, dels til Radioavisen, dels til dagblade.

Statsminister *J. O. Krags* svar (5. januar 1972):

Selv om jeg må gå ud fra, at det hidtidige forløb af forhandlingerne om laksefiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav er bekendt, skal jeg dog kort redegøre for, hvordan sagen står i øjeblikket.

Ved det seneste møde i juni 1971 i ICNAF, som er det internationale forum, hvor sådanne spørgsmål behandles, vedtoges med kvalificeret majoritet en forlængelse for 1972 og 1973 af den for indeværende år gældende ordning. I henhold til denne ordning påtager de lande (Danmark, Norge og Vesttyskland), der ikke har tiltrådt det totale forbud imod fiskeri efter laks på internationalt farvand, sig en begrænsning i deres fiskeri. Begrænsningen består foruden i visse redskabsreguleringer i, at fiskeriet i konventionsområdet kun må finde sted med en skibstonnage, der ikke overstiger niveauet i 1969, og uden for 12 milegrænsen kun må finde sted fra 1. august til og med 30. november. Ved at gå med til denne ordning har Danmark, selv om vi ikke med det fra internationalt fiskeribiologisk hold foreliggende erfaringsmateriale har kunnet være enige i, at det fiskeri, der finder sted, har bragt bestanden i fare, imødekømt det af andre lande — ikke mindst USA — fremsatte synspunkt, at man, indtil det fornødne vurderingsgrundlag var tilvejebragt, ikke burde intensivere fiskeriet.

Der har i den årelange diskussion af denne sag indgået ikke blot de nævnte biologiske overvejelser, men også økonomiske og i den senere tid i dagspresse m. v. tillige ofte meget følelsesbetonede betragtninger.

Det kan ikke undre nogen, at der ikke blot internationalt, men også inden for de enkelte lande er delte meninger, og det hverken kan eller bør skjules, at der ikke altid har været enighed mellem danske og